

Universitätsbibliothek Paderborn

**Sōkratus Scholastiku Kai Ermeiu Sozomenu Ekklesiastikē
Istoria**

Socrates <Scholasticus>

Mogvntiae, 1677

XIX. Quomodo Constantini temporibus interiores Indi fidem Christi amplexi
sint.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14233

fis est, ipse quoque penitus conticuisse. A quippe ubi argumentum deest, superflua existit dicentis oratio. Sed quoniam inanis differendi subtilitas atque versutia, apostolicam Christianam religionem fidem turbavit simul ac dissipavit, literarum monumentis haec mandanda esse duxi, ne res quæ in ecclesiis gestæ sunt, silentio obliterentur. Hujusmodi enim rerum notitia, tum apud alios maximam laudem afferit: tum ipsum qui ea predicitus sit, multo efficit cautiorem; nec fluctuare finit, ubi novitas quædam dictiōnum incidenterit.

CAPUT XIX.

*Quomodo Constantini temporibus interiores In-
di fidem Christi amplexi sint.*

Am vero qualiter Christiana religio, Ihus Imperatoris temporibus latius propagata sit, à nobis commemorandum est. Interiorum enim Indorum gentes, & Iberi, Christianam fidem tunc primum suscepserunt. Cur vero interiores dixerim, breviter explicabo. Cum Apostoli predicationis causâ ad Gentes profecturi, eas inter se sortiti dividerent, Thomas quidem Parthiæ, Matthæus vero Æthiopæ Apostolatum fortitus est. Bartholomæo India quæ Æthiopæ confinis est, obtigit. Interior autem India, quam gentes accolunt plurimæ, diversis utentes linguis; ante Constantini tempora nondum Christi fide fuerat illustrata. Porro qua causa eos impulerit ut Christianam religionem amplectentur, iam dicere aggrediat. Meropius quidam philosophus genere Tyrius, Indorum regionem vilendi gratiâ petere decrevit: exemplo Metrodori Philosophi ad id provocatus, qui eandem regionem paulo ante lustraverat. Assumptis igitur duobus pueris, necessitudine sibi coniunctis, qui Lingue Græcæ nequaquam erant ignari, navigio in eam regionem traxit. Cumque ea quæ videre cupierat, contemplatus esset, rerum qua ad vietum necessariae sunt, parandarum causâ, ad locum quendam appulit, in quo portus erat tutus. Forte contingebat, ut fœdus inter Romanos & Indos paulo ante rumperetur. Indi itaq; & Philosophum, & eos qui eadem nave veclti erant, comprehensos omnes, exceptis duobus pueris ejus contanguineis, interficiunt. Pueros autem statim gratiâ miserati, Indorum Regi dono obtulerunt. Ille puerorum aspectu delectatus, alterum Ædesium nomine, Pincernam mensa sua constituit: alterum vero cui nomen erat

αὐτῆς οὔπολος μη χρηγεῖται γνόμενα, τοστὸς ὁ λέγων ἐσιν ἐπειδὴ ἐτὸν δύτοσοικὸν τὸ χεισιανομάρπισιν, ή διαλέχουν καὶ πεπάτησιν σωμάχεεν εἰ ταῦτα καὶ δίεσπεσεν, αὐτὸς δὲν γεραφῆται ταῦτα τοστὰς, ὅπως αὐτὸν μη ἀφανίγειν ταῦτα τὰς ἐπικληπίας φύρομενα, ή διατίττων γνώσις, τοστὰ μὲν τοῖς πολλοῖς καὶ ἔνκλεισαν θέρεται τὸν ἐπισάμενον ἀσφαλέσεργον ἀπεργάζεται, διδάσκει ἢ μη σαλένεσθαι, κενοφωνίας τινὸς ἐμπεσάστης ἐκλέξεων.

B

Κεφ. ιθ.

τίνα τρόπον διη τῶν καρνιών κατατίθεται, τα διδοτίων διη τῶν ίδιων χεισιανίσια.

AΥΤΟΙΣ έν μημονθήσαντον καὶ ὅπως θῆται κατεών τα βασιλέων ὁ χεισιανομός επιλαύνετο· τηνικαῦτα γνωδῶν τε τῷ συνδολέων καὶ λέγεων τα ἔδυτι, τοστὸς τὸ χεισιανίζειν ἐλάμβανετον δέχοντας καὶ ενεκεντήσθεντον πεσοδην τῷ συνδολέων ἐχεπτάμενον, διὰ βεστέων ἐρεψαντο, θωμάς μὲν τὸν πάρθων δύτοσοιν ἵστερεχεται, μαλιθαῖος ἢ τὸν αἰθιοπίαν. Βαρθολομαῖος ἢ ἐκληρετη τὸν συνημένον τάνιν ίδιαν τὸν μέτεις συνδολέων ίδιαν, ή πεσοσκει βαρβάρεων ἔδυτι πολλα, διαφέροις χεισιμφραγλώσαις, εδέπεντα τῷ κανταντινῷ χεισιανομάρπισην οὐχεισιανομάρπισην θέφατιζε. τις δὲν αἰλία τῷ ἀνθετε χεισιανίσαι, νῦν ἔρχομαι καταλέξω μερόπιος τις φιλόσοφος, τῷ γένει τύριος, ισοεηγαῖτην ίδων χώραν εαυτοσεν, αιμαλησάμφροπες τὸν φιλόσοφον μηδέδωσον, δε τοστὸς άπειτη τὸν ίδων χώραν ισοεησεν τοστολαβών τὸν δύνο παρδάρεια συγγενεῖ ο μερόπιος, ἐλληνικῆς δέκαμοιει διαλέξει, καλαμιβάνει πλοιώτην χώραν ισοεησας τέσσα εξέλετη, πεσοσομίζει χείσαι τῶν ἐπινδέων τόπῳ λιμένα ἐχοντασφαλῆ συμβεβήκει ἢ τὸ τε τοστὸς σύλιγον, τας πανδάς διεσπάδει, τας μεταξὺ ρωμαίων τέχνην ίδων συλλαβόντες διοι ίδοιτον φιλόσοφον καὶ σύν συμπλέοντας, πλὴ τῶν δύνο συγγενεῶν παρδάρειαν, ἀπαλιασ διεχρίσαιται. Σύν δὲν δύνο παρδάς, οἴκιστον τὸν πληκτικαῖς διασώσαντες, διώρουν τοστὸν βασιλέα πεσοκομίζειν οὐχ ήδειται τῷ πεσοσκεφτῶν νέων, ένα μὲν αὐτῶν, ὃνοματεῖν εἰδέσαι, οινοχόον τὸν αὐτὸν παπέζης καθίσσοι τὸν δέτερον, φρεμένιν

σύμμα ἀπό, τῷ βασιλικῶν γραμματοφυ-
λάκων φερούσῃν αὐτούσιαξεν μετ' ἐπολὺ
ὑπέτελυτῶν ὁ βασιλεὺς Ἡπίου ϕοιτή
καὶ γυναικὶ, ἐλθεῖσις τετταῖς ἀφίπον· ή σῆς
γυνὴ τῷ βασιλέως, καὶ ἔχοντα καλαλειμ-
μένον εὐπολικία μηκέτι, εἰπεν αὐτοῖς αὐτοῖς αὐτοῖς
αὖτις ποιόσαδε, ἀχεις ἐτοῖς αὐτοῖς τελέσον
τοιωθέντες ἐνοίνεανίσκον, ταρένοιαν ποιεῦν·
τῷ τῷ βασιλέως ταρεγμάτων. φερού-
μεντιθεῖν μάλιστα δικαιοῦν σύμπταντα. ἔρ-
γον ἡ ἐποιεῖτο, οὖν ἐπιδημεύεις τὸν γυναι-
κώματος ἐμπόρευς ἑπτεῖν, εἴπεν τινὰ τῷ θεο-
στανίζονταν ἐφένεργι. ἐνεψὼν δὲ, καὶ τὰ κατ'
ἔαυτὸν διδάσκων, παρεκάλετό ποτε κατα-
λαμβάνειν ιδίᾳζοντας, Ἡπίῳ τὰς χεισι-
νικὰς ἐπιτελεῖν ἐυχάριστας καταβεαχεῖς ταρε-
γμάτων τοῦ χρέους, καὶ εὐπίκενον κατεσκευασε,
καὶ τινὰς τῷ ιδών κατηχάντες σωμένυχες
αὐτοῖς παρεσκένεσαν· ἐπεὶ δέ τῷ βασιλέως
παις τῆς τελείας ιπλικίας ἐπέλει, ② αφεὶ τὸν
φερούμεντον αὐτούσιας τὰ καλῶς οὐτὸν αὐ-
τῶν διοικηθέντα ταρεγμάτα, ηγενετο τὸν εἰσ-
τῶν διποληγματεύεια. τοῦτο τῷ βασιλέως,
καὶ τῆς ἔαυτον μητρὸς ἐπιμενεν ταρεγμάτων,
καὶ μὴ πεισάντων, αὐτοχώρεν ἐπιτυμία
τὸν εὐγκαρέντα αἰδέσι· ③ μὴ δὲν ἐπὶ τὸν
τύρεν ἐπεδάλειν, διψόριθρο· γονέας τέ καὶ
συγγένεις· φερούμεντιθεῖν καταλαβάνων τὸν
ἀλεξανδρείαν, τῷ ἐπισκόπῳ αὐτανασιώτοτε
νεωτέρῳ ἐπισκοπῆς αἴξιωθέντι, οὐταναφέρει
τὸ περιγραμμα, διδάξας τάπε τῆς ἔαυτον διπο-
ληγμίας, καὶ ὡς ἐλπίδας ἔχοντοι τὸν χει-
σιανισμὸν ταρεμένας· αἴτανάσι· ④ λα-
βεῖν εἰς ἔννοιαν τὸ λυστελέει, αὐτὸν φερού-
μεντον τὸν ἐπισκοπήν αὐτούσιας παρεσκένε-
σεν, εἰπών μὴ ἔχειν αὐτούσιας ιδίουτερον γάρ
τοι δὴ τέτο. καὶ φερούμεντιθεῖν αἴξιωθείς τῆς
ἐπισκοπῆς, αὐθις ἐπὶ τὸν ιδών ταρεμένον
χώραν, καὶ κένετε τῷ χεισιανού μηγαέλοι, ἐν-
κλειετε πολλὰ ιδρύνταίξιωθείς τεθείας χά-
ειτο· πωλά μὲν σημεῖα, πολλῶν δὲ σημεῖα
ψυχῆς τὰ σώματα ἐθεραπύσει· ταῦτα δὲ
ῥύσθιν· ταρεμένον εἴδεσίν τερεον καὶ αὐτούς ιερω-
σύνης αἴξιωθέντος, τὸν τύρεω ἀκκοέναι φησίν.

B

D

A Frumentius, scriniorum curam gerere
præcepit. Non multo post tempore Rex
mortiens, filio admodum puer & uxori
relieta successione regni, duos illos ado-
lescentes libertate donat. Sed regina,
qua filium in tenera adhuc ætate dere-
lictum videbat, postulat ab adolescenti-
bus, ut ejus curam tantisper suscipiant,
donec virilem attigisset ætatem. Illi re-
ginae obtemperantes, regni negotia
procurare cœperunt. Sed rerum sum-
ma penes Frumentium erat. Hic igitur
Romanos mercatores, qui in illa regio-
ne tum agebant, sollicite cœpit perqui-
rere, num quis forte inter illos Christiani
nus inveniretur. Cumque aliquot repe-
risset, & quisnam esset ipse eos docui-
set, hortatus est, ut privata sibi loca deli-
gerent, in quibus Christianorum more
Deum precarentur. Dein processu tem-
poris ecclesiam ædificavit: & quosdam
ex Indis Christianæ fidei rudimentis im-
buitos, orandi caula secum in ecclesiam
induxerunt. Postea vero, cum regis
puer ad perfectam venisset ætatem,
Frumentius resignatis ei regni negotiis,
qua probè administraverat, petit ut in
patriam reverti sibi liceret. Rege con-
tra ejusque matre rogantibus ut man-
ret, nec persuadentibus, revisenda pa-
tria desiderio captus, unā cum Aedesio
domum rediit. Et Aedesius quidem Ty-
rum velociter contendit, ut parentes &
cognatos illic viseret. Frumentius ve-
ro Alexandriam delatus, Athanasio E-
piscopo, qui tum recens honorem illum
adeptus fuerat, rem omnem refert; pe-
regrinationis suæ eventum narrans i-
spem esse, Indos Christi fidem suscep-
tos. Proinde orat, ut Episcopum & Cle-
rum ad eos mitteret, nec ullatenus ne-
gligeret homines, qui ad salutis viam
facile deduci possent. Athanasius quid
facto opus esset considerans, ipsum Fru-
mentium episcopatum suscipere horta-
tur, afferens nullum se habere ad hoc
munus aptiorem ipso. Atque ita factum
est. Frumentius ergo episcopali apice
decoratus, ad regionem Indorum re-
vertitur: & Christi religionem illic pre-
dicans, multas passim ecclesias construit.
Cumque divina ei adesset gratia; innu-
mera miracula edidit, & plurimorum
languentium animos simul curavit &
corpora. Hec Rufinus ab Aedesio, qui
& ipse Tyri presbyter postmodum fa-
ctus est, se accepisse narrat.

G ij